

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ

(*"Ένα χαριτωμένο άρθρο της γοητευτικής «βεντέτας» Καρόλ Λομπάρ για τους Δόν Ζουάν τής φιλομπολέας».*)

'Ο Ντίκ Πόγουελ

νενα και θα ξεπαθώσουν εις βάρος του όποιο δεν έχει καρδιά, λέει ψέμματα, όποια πάντα ό,τι περάσει από τό μυαλό του.

Τήν ίδια γνώμη όμως δεν μπορεί να έχη, δυστυχώς, και μία «βεντέτα». Πρέπει να κλακεύη τους θαυμαστές της, αν θέλη να είνε πάντα διάσημη. Ή δόξα είνε τό λιό εύθραστο πράγμα τό κόσμου. Είνε μία... σαπουνόφουσκα. Καθώς καταλαβίνετε, μιλώ μόνο γιά τή δόξα τόυ κινηματογράφου. Τά όνόματα τών «αστέρων», όσο κι' άν είνε λαμπρά, θά έρθη μία μέρα πού θά σβύσουν. Κι' ατή είνε ή τραγική αλήθεια πού άπογοητεύει όλες έμάς πού πιστεύουμε ότι είμαστε πια διάσημες. Γι' αυτό χαϊρόμαστε όσο μπορούμε περισσότερο τίς ώμορφίες τής ζωής. Μού δόθηκε ή εύκαιρία να γνωρίσω άρκετά καλά τούς Δόν Ζουάν τόυ Χόλλυγουντ. Τι να σάς πώ. Είνε όλοι τους... καλά παιδιά! 'Ο καθένας, βέβαια, έχει τίς ιδιοτροπίες του και τίς παραξενιές του, αλλά δεν μοιάζουν καθόλου μέ τούς άλλους άνδρες. Είνε πολύ έπιεικείς μέ τίς γυναίκες κι' ή συνή έπικοινωνία μαζί τους έκανε αυτά τά «τέρατα» να μεταμορφωθούν σε άγγέλους!

Θά σάς παρουσιάσω τούς πιο γνωστούς και τούς πιο επικίνδυνους γόητες τής φιλομπολέας και θά δήτε ότι δεν έχω γελαστή στις παρατηρήσεις μου.

'Ο Ρίτσαρντ Κρόμβελ, παραδείγματος χάριν, έχει μία λεπτή άνδρική ώμορφιά. Ίσως όμως θά ήταν ένας κοινός τόπος άνδρός, αν δεν είχε πάλι τα ένα βλέμμα κακίας κι' ένα αδιόρητο ειρωνικό χαμόγελο στό χέιλη. Όταν γιά πρώτη φορά τόν πλησιάζει μία γυναίκα τόν φοβάται κι' άντριχιάζει σαν ν' αντίκρουσε ένα φείδι. Διηγούνται γι' αυτόν ότι μία μέρα τόν έπεσκέφθηκε στή βίλλα του ή κόρη ενός «βασιλέως» και προσπάθησε να τόν κατακτήσει μέ τήν γοητευτική ώμορφιά της. Για να τόν συγκινήσει μεταχειρίστηκε όλα τά επικίνδυνα όπλα πού διαθέτει μία έξυπνη και προκλητική γυναίκα. Μά ό Ρίτσαρντ Κρόμβελ παρέμεινε άπαθής. Όταν δέ τήν είδε να σωπαίνει και να ήσυχάζη τή ρώτησε μέ ψυχρότητα:

— Συνήλαθε; Λαμπρά! Τότε μπορούμε να συνεννοηθούμε σαν δύο καλοί φίλοι. Θέλω να μού πητε ειλικρινώς, γιατί επιμένετε να σάς χαρίσω τήν καρδιά μου.

— Γιατί σάς αγαπώ, τ' άπάντησε ή νέα, και γιατί έγω βάλει στοίχημα μέ τούς γνωστούς μου να γίνω φίλη σας.

— Και πόσο είνε αυτό τό στοίχημα; ρώτησε ό Κρόμβελ.

— Χίλια δολάρια.

— Περιήγρια! Θά κάνουμε, λοιπόν, μία σύμφωνία. Έγώ θά σάς δώσω ένα τρυφερό γράμμα κι' έσεις θά μού δώσετε τό τοέκ των χιλίων δολλαρίων. Έτσι κι' έσεις θά κάνετε τή δουλειά σας κι' έγώ δεν θά χάσω τήν ώρα μου.

Ή πεντάμορφη νέα είνε κάτωρη από τήν προσβολή. Έφυγε βιαστικά από κοντά του κι' ώρκίστηκε να μή τόν ξαναδθ. Ώστόσο, τήν άλλη μέρα δεν μπόρεσε ν' άνθέξη στόν πειρασμό και τόυ τηλεφώνησε:

— Ρίτσαρντ, είμαι τρελλά έρωτευμένη μαζί σου! Θέλεις να γίνης σύζυγός μου; Είσαι ό άντρας πού μού ταιριάζει.

Κι' ό Ρίτσαρντ Κρόμβελ έγινε... φίλος της! Αύτός ό «σκληρός γόης» άρέσει πολύ σ' όλες τίς τρελλές και κακομαθημένες γυναίκες πού κοροϊδεύουν τούς άντρες πού τίς αγαπούν. Έχει μεγάλες και τραγικές περιπέτειες, γιατί δέν νοιάζεται καθόλου γιά τίς φίλες του και χαμογελάει ειρωνικά όταν τού παραπονοούνται ότι υποφέρουν έξ αιτίας του. Κι' ώστόσο δεν παύει να είνε ένας «σκληρός κι' έπικίνδυνος» γόης.

'Ο Ριχάρδο Κορτζέ πάλι είνε ακριβώς τό αντίθετο τόυ Κρόμβελ. Έχει πάντα γιά κάθε φίλη του ένα χαμόγελο καλωσήνης και έχει τό ελάττωμα να είνε πολύ αισθηματικός. Τά ειδύλλια του είνε πάντα τρυφερά και γεμάτα ποιήσι. Τού άρέσουν οι έξοχικοί περίπατοι, ή ώμορφες άκρογιαλιές, ή φεγγαρόλουστη θάλασσα και τά αισθηματικά λόγια. Έχει μεγάλη άδυναμία στις λεπτές κι' άσθενικές γυναίκες κι' ή μανία του είνε να έπισκέπτεται τά νοσοκομεία και να στέλνη λουλούδια σ' όλα τ' άρρωστα και δυστυχισμένα κορίτσια. Είνε ένα φαινόμενο καλωσήνης. Όλες ή γυναίκες τόν θεωρούν ως έναν έμπιστο κι' άφοσιωμένο φίλο και τόν αγαπούν παράφορα. Αύτός όμως ό έρωσ τους δεν διαρκεί πολύ. 'Ο Ριχάρδο Κορτζέ δεν μπορεί να κρήνη κοντά του μία γυναίκα. Όλες τού κάνουν άπιστίες και φυσικά αναγκάζεται να διακόψη τίς σχέσεις πού έχει μαζί τους. Μά δεν παύει να τίς έχη φίλες του. Είνε τόσο καλός ώστε τούς τά συγχωρεί όλα. Αύτός ό γόης άρέσει στις ρομαντικές γυναίκες και σ' εκείνες πού έχουν υπερβολικά τρυφερή καρδιά. Μά, καθώς έξερτε, στό βάθος όλες οι γυναίκες είνε ίδιες. Γι' αυτό κι' ή τελευταία ακόμη τόν βαρυσύνεται, γιατί δέν τίς κάνει ούτε να ζηλεύουν, ούτε να θυμώσουν, ούτε να στενοχωρηθούν. Είνε ένας γόης μέ καλωσήνη άγιού!

'Ο Βόρις Καρλιώφ

'Ο Ρίτσαρντ Κρόμβελ

'Ο Βόρις Καρλιώφ όμως δεν άστειεύεται. Είνε ένας πραγματικός άνδρας. Ή έπιτυχής του είνε αναριθμητές. Κι' ώστόσο δεν είνε καθόλου ώμορφος. Έχει σκληρά και άγρια χαρακτηριστικά κι' ένα βλέμμα άτσάλινο. Καμία γυναίκα δεν μπορεί να τόν κυτάξει στό μάτι, γιατί φοβάται ότι θά τού προδώση τά μυστικά της. Γι' αυτό κι' εκείνος λέει πάντα σούς φίλους του:

— Θά παντρευτώ μόνον εκείνη τή γυναίκα πού δεν θά χαμηλώση ντροπιασμένη τό βλέμμα της στό κύτταγά μου. Ατή

ή γυναίκα είμαι βέβαιος ότι θα έχω άγνη ψυχή.

Μά μέχρι τώρα ο Βόρις Καρλώφ δεν έχει παντρευτεί, γιατί δεν βρήκε την γυναίκα που του ταιριάζει.

Στις φίλες του ο Βόρις Καρλώφ δεν είναι καθόλου ευγενικός. Τους φέρεται βάνουσα, τις διώχνει με τόν χυμωδέστερο τρόπο και τις βασανίζει σαν σκλάβες του. Μιά φορά, μία βασιμίστρια του τόν παρεκάλωσε να τις γράψει δυο λέξεις στο λεύκωμα της, στο όποιο είχαν γράψει όλοι οι διάσημοί άνδρες του Νέου Κόσμου. Ο Βόρις Καρλώφ χωρίς να διατάξει έγγραψε τα ακόλουθα :

« Δίνο έκαστο δολλλάριο σ' εκείνον που θα δώση ένα γενναίο έζλο στην ιδιοκτήτρια του λευκάματος αυτού, για τις άνοησίες που θέλει να τής γράφουν σ' αυτό ».

Και υπέγραψε φαρδεια πλατειά τ' όνομά του.

Κι' όμως, αν τύχη να ρωτήσετε μία γυναίκα για τόν Βόρις Καρλώφ θα σάς πη ότι είναι ένας πραγματικός άνδρας!

Ο Ντικ Πόγουελ έχει πολλές κατακτήσεις, γιατί αγαπάει τά σπέρ. Θα τόν δητε να παρακολουθή με μανία όλους τους άγωνες κι' εινε μανιώδης παίκτης τών δυσκολότερων παιγνιδιών. Υπάρχουν φυσικά γυναίκες που εινε ξετρελλαμένες με τόν άθλητισμό. Έτσι ζητούν τή συντροφιά του Ντικ Πόγουελ, ό όποιος άντι να τούς κάνει μία άνοστη έρωτική έξομολόγησι προτιμάει να τούς μιλήσει για τήν διαίτα ή τήν φόρμα τών άγαπημένων του «ρεκοντμεν». Ως τρυφερός φίλος δεν εινε και τόσο φλογερός. Δεν ζηλεύει καθόλου. Μά δεν επιτρέπει σε κανέναν να τόν κοροιδεύη ή να παίζη μαζί του. Κάποτε σ' ένα ποδοσφαιρικό «μάτς» έγινε ό ήρωας ένος σοβαρού έπεισοδίου, γιατί έσπασε με μία γροθιά όλα τά δόντια ένος ανθρώπου, ό όποιος ένοχλούσε τήν γυναίκα που συνώδευε, με τó σαχλό κι' άνόητο φλέρ του.

Ο Τζένε Ραίμοντ, ό Λάιλου Τάλμποτ κι' ό Τζάκ Οθάκυ εινε τρεις ακόμη από τούς διασημούς γόητες του Χόλλυγουντ που έχουν έξαιρετική έπιτυχία στις γυναίκες. Μ' αυτούς τούς τρεις τούς αγαπούν όλες ή θαυμάστριές τους, γιατί ποτέ δεν δείχνουν τόν πραγματικό χαρακτήρα τους. Ξέρουν να προσανατολίζονται στά γούστα τών ώμορφων γυναικών που τούς λατρεύουν.

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, τó Χόλλυγουντ έχει τούς καλύτερους και τούς διασημότερους «γόητες». Εινε οι άνδρες που άρέσουν σ' όλες τις γυναίκες. Η φιλιμούπολις έχει «αστέρες» για κάθε γούστο. Ακόμη και για τις πιο ιδιότροπες γυναίκες!... Αν δεν με πιστεύουν άς έρθουν έδω να δοκιμάσουν!

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

«Ένας χειρουργος ουσιστα τόν πελάτη του να κάνει έγχειρσι.

— Εινε δουνηρή; ρωτάει ό πελάτης.

— Όχι για τόν άρρωστο, άποκρίνεται ό γιατρός, γιατί αυτόν τόν άποκοιμίζουμε. Μά εινε δουνηρή για τó χειρουργο.

— Πώς;

— Υποφέρουμε από αγωνία. Σκεφθήτε λοιπόν ότι πετουχάνει μία φορά στις έκαστο...

Η τελευταίες στιγμές ένος μελλοθανάτου καταδίκου.

Ο Ι ε ρ ε υ ς : Άρρρος, τέκνον μου...

Ο μ ε λ λ ο θ ά ν α τ ο ς : Λιποψυχώ, πάτερ. Θάθελα να πάρω κάτι.

— Άρρρος... Θά γευματίσης σέ λίγο με τούς άγγέλους...

— Αφού είν' έτσι, δεν περνάτε σεις πρώτος να στρώσετε τó τραπέζι...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς χάνεσαι ή δίκη έξ αίτίας του ρήγα, του βαλέ και τής ντάμας. Τό άγαπημένο άλογο του Έρρίκου 4ου και ό έξυπνος Γασκάνος. Παράξενες διαθήκες. Η τελευταίες στιγμές ένος μεγάλου μαθηματικού. Ποιά ήσαν τά τελευταία του λόγια. Όπου ένα έργο του Βερνέ πληρώνεται μ' ένα τάλληρο, κλπ.

«Επί τής βασιλείας του Λουδοβίκου 11ου, οι μοναχοί τής Σάρτης έχασαν μία δίκη έναντιόν του επίσκόπου τους, επειδή ό τελευταίος ήταν προστατευόμενος τής εύνοουμένης του βασιλέως κ.ντέ Μαιντενόν. Τότε ένας άπ' αυτούς, περίφημος χωροπαίχτης, ειπε :

— Πώς θέλατε να κερδίσουμε; Είχαμε έναντιόν μας τó...ήγα, τή...ντάμα και τó...βαλέ τού!

Ο βασιλεύς τής Γαλλίας Έρρίκος 4ος ειχε ένα άλογο που τó άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε ειχε όρκιστή ότι θα κρεμοόσε εκείνον που θα τού άνήγγελε τó θάνατό του.

Μία μέρα ωστόσο τó φτωχό ζώο πλήρωσε κι' αυτό τó φόρο του στη φύσι και ψώφησε.

Ο Γασκάνος επικόμοος του βασιλέως παρουσιάστηκε τότε στον κύριο του και με περίλυπο ύφος του ειπε :

— Αλλοίμονο, Μεγαλειότατε! Τό άλογο σας...Τό ώραίο σας άλογο!

Τό άλογο τής μεγαλειότητός σας.

— Τί;. Ψώφησε; φώναξε ό Έρρίκος 4ος έξαλος.

— Θα κρεμαστίζετε, Μεγαλειότατε! άπάντησε ό Γασκάνος γαλήνιος. Τό ειπατε πρώτος!

Νά και μερικές παράξενες διαθήκες :

Ο κόμης ντε λά Μινάντ, ό όποιος πέθανε στη Λούκκα τής Ιταλίας τó 1821, άφησε όλη του τήν περιουσία σ' ένα μεγάλο...μαρμπούνο, τó όποιο διατηρούσε είκοσιτέσσερα δεκαμένη!

Η χήρα του Άδάμ Ντυκουί άρχοντος του Ροκμόν άφησε όλη τής τήν περιουσία στις τριάντα δύο γάτες τής!

Πρίν πεθάνει, ό Άγγλος λόρδος Μπόκκνυ ειπε να τού φέρουν τούς τέσσερους ακύλους του, τούς όποιους έγκατέστησε σε τέσσερες πολυθρόνες γύρω άπ' τó κρεβάτι του. Τους άπήθινε τούς τελευταίους του χαρτερισμούς, δέχτηκε τά ύστατα χάδια τους και παρέδωσε τήν ψυχή του στο Θεό. Στη διαθήκη του δέ έγρασε να στηθούν οι προτομές τών άγαπημένων του αυτών ζώων στις τέσσερες γωνίες τού τάφου του!

Όταν ό μέγας μαθηματικός Μπασού βρισκόταν στην έπιθανάτιό άγωνία του, ή οίκογένειά του τόν περιστοίχισε και τού άπήθινε τά πιο συγκινητικά λόγια. Μά ό άρρωστος φαινόταν πειά πως ειχε χάσει έντελώς τις αισθήσεις του.

Έξαφνα ό φίλος του Μιστερτουί, ό περίφημος γεωμέτρης μήχη μέσα και ειπε :

— Περιμένετε! Θα τόν κάνω να μιλήση!

Και άπεθυνόμενος στον έτοιμόθαντο μαθηματικό, τού ψιθύρισε στο αυτί :

— Πιό εινε τó τετράγωνο του 12;

— 144! άποκρίθηκε ό Μπασού.

Και παρέδωσε τó πνεύμα του.

Ένας άπλοικός στρατιώτης τού σώματος τών θωρακοφόρων πήγε μία μέρα στο άτελιέ τού μεγάλου ζωγράφου Όρατίου Βερνέ και τόν παρεκάλωσε να τού κάνει τó πορτραίτο για να τó στείλη στην πατρίδα του.

Μά θέλησε να μάθη προηγουμένως πόσο θα τού στοιχίσε.

— Πόσα θέλεις να σου στοιχίση; τó ρώτησε γελώντας ό Βερνέ, ό όποιος πληρωνόταν για κάθε έργο του ήγεμονικά.

— Ένα τάλληρο! άπάντησε ό άρελής στρατιώτης.

— Άς εινε κ' ένα τάλληρο! ειπε ό καλόκαρδος ζωγράφος.

Και με μερικές μουλιές έκανε ένα υπέροχο σάιτσο τού στρατιώτη, ό όποιος, αφού πλήρωσε τó τάλληρο, τó πήρε και βγήκε έξω κρατώντας τó θυμαμβεντικά.

Ός τόσο ειπε σ' ένα συναδέλφου του που τόν περιέμενε στην πόρτα:

— Έκανα άσχημα να μη κάνω παζάρια...θα μού τó άφησε ίσως τρία φράγκα!